

Sygnatura akt XII C 1202/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Flisikowska

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Anna Krzemińska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) im. A. M. (1) w P.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 145.516zł 71 gr (sto czterdzieści pięć tysięcy pięćset szesnaście złotych 71/100) wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 146.516,75zł od dnia 13 lipca 2013r. do dnia 24 lutego 2014r.

- od kwoty 145.516,71zł od dnia 25 lutego 2014r. do dnia zapłaty,

z zastrzeżeniem, że spełnienie tego świadczenia przez A. M. (2) lub D. L. (1), których obowiązek wynika z wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia 15.01.2014r. w sprawie sygnatura akt (...), zwalnia pozwaną od odpowiedzialności do wysokości uiszczzonego przez nich świadczenia.

2. Umarza postępowanie w zakresie kwoty 1.000,04zł.

3. Kosztami procesu obciąża pozwaną i na tej podstawie zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.943zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda.

4. Wyrokowi w pkt 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

/-/H.Flisikowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 czerwca 2013 roku (data nadania w Urzędzie Pocztownym) powód (...) im. A. M. (1) w P. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. K. kwoty 146.516,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2013 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu. Domagał się również nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana wystawiła na rzecz (...) faktury na łączną kwotę 146.516,75 zł. Dokumentowały one fikcyjne usługi. A. K. wypłacono dochodzoną pozwem kwotę stanowiącą nienależne świadczenie. Powód wskazał również, że nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności konieczne jest z uwagi na grożącą powodowi niepowetowaną szkodę spowodowaną niemożnością pociągnięcia pozwanej do odpowiedzialności w sytuacji, gdy zmienia ona miejsca zamieszkania.

W odpowiedzi na pozew A. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podała, że do naprawienia szkody zobowiązana została A. M. (2), co zwalnia ją od odpowiedzialności.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2013 roku Sąd oddalił wniosek pozwanej o zwolnienie od kosztów sądowych.

W piśmie z dnia 27 czerwca 2014 roku, z uwagi na uiszczenie przez pozwaną w dniu 24 lutego 2014 roku kwoty 1.000,04 zł, powód cofnął powództwo w tym zakresie, na co A. K. wyraziła zgodę na rozprawie w dniu 30 października 2014 r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W latach 2006-2012 A. K. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...). Od grudnia 2009 roku do marca 2012 roku wyżej wymieniona wystawiła na rzecz (...) im. A. M. (1) w P. z tytułu rzekomo wykonanych usług poligraficznych faktury opiewające łącznie na kwotę 146.516,75 zł. W rzeczywistości usługi te nie zostały wykonane, a faktury pozwana wystawiała na prośbę D. L. (1) – konkubenta A. M. (2) pracującej jako księgowa na Wydziale Nauk Geograficznych i Geologicznych (...) im. A. M. w P.. Uzyskane pieniądze, pomniejszone o kwotę podatku w wysokości 23%, pozwana przekazała D. L. (1). De facto te pieniądze w tej części zachowała dla siebie bowiem podatku VAT nie opłaciła. Pozwana miała świadomość nielegalności takiego działania, od kilku lat uczestniczyła w obrocie gospodarczym prowadząc własną firmę. Obecnie toczy się przeciwko A. K. postępowanie karne w tej sprawie.

(dowód faktury VAT wystawione przez A. K. na rzecz (...) im.

A. M. w P., k. 15-87 akt, protokół wyjaśnień D. L. (1) i A. M. (2) złożonych w postępowaniu karnym, sygn. (...), k. 170 akt, zeznania S. W., k. 148 akt, w części zeznania pozwanej, k. 128-129 w zw. z k. 230-231 akt)

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w(...)uznał A. M. (2) i D. L. (1) za winnych popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. W punkcie 4 wyroku orzeczono wobec A. M. (2), na podstawie art. 46 § 1 k.k., obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) im. A. M. (1) w P. kwoty 627.783,87 zł, z tym, że co do kwoty 256.660,07 zł solidarnie z D. L. (1), a co do pozostałej części solidarnie ze współsprawcą przestępstwa. Z kolei w punkcie 7 wyroku, również na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzeczono wobec D. L. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części, to jest poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) im. A. M. (1) w P. kwoty 256.660,07 zł solidarnie z A. M. (2). W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że D. L. (1) „wymyślił sposób wyłudzenia pieniędzy od (...), bo miał znajomych, którzy prowadzili firmy i mogliby wystawiać takie faktury na fikcyjne usługi”, „A. M. (2) wytłumaczyła mu jakie formalności muszą być spełnione, jakie dokumenty i pieczętki będą do tego potrzebne. D. L. (1) wyrobił pieczętkę wydziałową (...), a także pieczętkę imienną dziekana”. Podrobione przy ich użyciu dokumenty „A. M. (2) zabierała do pracy i wprowadzała je do obiegu, traktując jak prawidłowe rachunki”. D. L. (1) „zwrócił się z propozycją wystawiania takich fikcyjnych faktur za wykonane rzekomo usługi na rzecz (...) w okresie od końca 2009 roku do 2012 roku” między innymi do właścicielki firmy Usługi (...). D. L. (1) przekazywał jej „bezpośrednio lub za pośrednictwem M. B. informacje, jakie usługi mają być wpisane na fakturach czy rachunkach, nikogo nie interesowało to, czy taka usługa faktycznie została wykonana”. Sąd Okręgowy ustalił również, że D. L. (1) uzgodnił z A. K., że kiedy zostaną na konto jej firmy przelane pieniądze z (...) w P., to będzie do niej przyjeżdżał i osobiście odbierał pieniądze”.

(dowód ; odpis wyroku Sądu Okręgowego (...)z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt (...), wraz z uzasadnieniem, k. 218 akt, k. 1183-1240 akt o sygn. (...))Sądu Okręgowego (...))

Pismem z dnia 14 czerwca 2012 roku, doręczonym pracownikowi pozwanej w dniu 18 czerwca 2012 roku, powód bezskutecznie wezwał A. K. do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty w terminie 7 dni. Wezwanie to powód ponowił w piśmie z dnia 2 lipca 2012 roku.

(bezsporne; wezwania do zapłaty wraz z dowodami doręczenia , k. 88-89, 90-91 akt)

W piśmie z dnia 13 lipca 2012 roku pozwana zobowiązała się do zwrócenia powodowi kwoty 146.519,75 zł. Do zapłaty tej kwoty zobowiązała się także w piśmie z dnia 20 lutego 2013 roku A. M. (2). W dniu 24 lutego 2014 roku pozwana uiszczała na rzecz strony powodowej kwotę 1.000,04 zł.

(dowód ; pismo z dnia 13 lipca 2012 r., k. 91 akt, pismo A. M. (2), k. 125 akt)

Powyższy stan faktyczny w pewnej części bezsporny między stronami, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie wskazanych powyżej środków dowodowych. Istotne znaczenie miały zebrane w toku postępowania dokumenty. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i Sąd nie znalazł podstaw do czynienia powyższego z urzędu. Kserokopie dokumentów stanowiły dowód istnienia oryginałów. Protokoły wyjaśnień D. L. (2) i A. M. (2) zakwalifikować należało jako dokumenty urzędowe stanowiące dowód tego, że wyżej wymienieni w postępowaniu karnym złożyli wyjaśnienia o utrwalonej w nich treści. Pozostawała ona zbieżna z zeznaniami pozwanej. Żadna ze stron niniejszego procesu nie wniosła o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania wyżej wskazanych osób w charakterze świadków. Również Sąd nie znalazł podstaw do przeprowadzenia tego dowodu z urzędu. Okoliczności zasadnicze dla rozstrzygnięcia sporu wynikały z wymienionych akt karnych w tym z wyjaśnień D. L. (1) i A. M. (2). Podobnie uzasadnienie wyroku, wydanego w sprawie o sygn. akt (...), stanowiło dowód tego, że Sąd Okręgowy w (...)poczynił w postępowaniu karnym ustalenia w nim opisane.

Za wiarygodne, aczkolwiek przydatne w ograniczonym stopniu, uznać należało zeznania S. W.. Wyżej wymieniony potwierdził ogólne informacje dotyczące niniejszego postępowania. Nie posiadał natomiast szczegółowej wiedzy na temat działalności pozwanej.

Na przymiot prawdziwości jedynie w części zasługiwały zeznania pozwanej. A. K. przyznała, że w latach 2009-2012 w porozumieniu z D. L. (1) wystawiała fikcyjne faktury za niewykonane usługi. Opiewały one łącznie na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem. Otrzymane środki, z wyjątkiem 23% podatku, przekazywała D. L. (1). Tego podatku jednak faktycznie nie płaciła i tą część pieniędzy zostawiła dla siebie. W tym zakresie Sąd dał wiarę twierdzeniom pozwanej, bowiem znalazły one odzwierciedlenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach i zeznaniach S. W..

Nie sposób natomiast jako prawdziwe ocenić zeznań pozwanej dotyczących tego, że nie zdawała sobie sprawy z fikcyjnego charakteru wystawianych faktur. Przedstawiona przez nią w toku niniejszego postępowania wersja zdarzeń jest sprzeczna. Początkowo A. K. zeznała, że D. L. (1) zapewniał ją, iż wykona dokumentowane usługi. Nie może tylko sam wystawiać faktur VAT. Później stwierdziła, że nigdy nie pytała, czy rzeczywiście D. L. (1) świadczył usługi. W ocenie Sądu zeznania A. K. dotyczące jej niewiedzy, co do faktycznej realizacji usług, są sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W chwili rozpoczęcia współpracy z D. L. (1) wyżej wymieniona była przedsiębiorcą od trzech lat prowadzącym działalność gospodarczą. Posiadała wiedzę i doświadczenie w tym zakresie. Nie sposób zatem przyjąć, że bez zastanowienia przez kolejne 3 lata wystawiała faktury na duże sumy wierząc, że usługi zostały wykonane. Nie przekonuje twierdzenie, że D. L. (1) zapewniał pozwaną, iż realizuje zlecenia, tylko nie może wystawiać faktur. Pozwana nie dociekała jaka jest tego przyczyna, nie interesowało ją dlaczego przez 3 lata problem nie został rozwiązany.

Niespójne są również zeznania A. K. dotyczące zatrzymania dla siebie 23% kwot uzyskiwanych od powoda. Pierwotnie pozwana twierdziła, że wpłaciła je na konto Urzędu Skarbowego, później przyznała, że pieniądze zachowała dla siebie. Skoro A. K. nie odprowadzała podatku od rzekomo świadczonych usług, to musiała zdawać sobie sprawę z ich fikcyjnego charakteru.

Nielogiczne jest twierdzenie, że przez 3 lata pozwana poświadcziała nieprawdę, co do zrealizowania przez nią dokumentowanych usług jednocześnie nie oczekując w zamian żadnej korzyści majątkowej. Tym bardziej, że jak sama przyznała D. L. (1) i A. M. (2) byli wyłącznie jej znajomymi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ostatecznie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 145.516,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 146.516,75 zł od dnia 13 lipca 2013 roku do dnia 24 lutego 2014 roku i od kwoty 145.516,71 zł od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia zapłaty. Jako podstawę swojego żądania wskazał nienależne świadczenie.

Bezspornym w sprawie było, że od grudnia 2009 roku do marca 2012 roku A. K. wystawiła na rzecz (...) im. A. M. (1) w P. z tytułu rzekomo wykonanych usług poligraficznych faktury opiewające łącznie na kwotę 146.516,75 zł. W rzeczywistości usługi te nie zostały zrealizowane, a faktury pozwana wystawiała na prośbę D. L. (1). A. K. otrzymała od powoda zapłatę za niewykonane usługi udokumentowane fikcyjnymi fakturami. Środki z tego tytułu przekazała D. L. (1). Sama pozwana, w piśmie z dnia 13 lipca 2012 roku, zobowiązała się do zwrócenia powodowi kwoty 146.519,75 zł, co jest równoznaczne z uznaniem długu.

Nie budzi zatem wątpliwości, że świadczenie (...) im. A. M. (1) w P. spełnione na rzecz pozwanej było nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. Od samego początku powód nie był bowiem zobowiązany względem A. K. do zapłaty dochodzonej niniejszym pozvem kwoty. Stron nie łączyła żadna umowa, a pozwana nie świadczyła na rzecz powoda jakichkolwiek usług. Wobec powyższego, zaktualizował się jej obowiązek zwrotu Uniwersytetowi im. A. M. (1) w P. bezprawnie uzyskanej korzyści (art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c.).

Obowiązku tego nie wyłącza fakt, że znaczną część otrzymanych od powoda pieniędzy pozwana przekazała D. L. (1). Wyzbywając się korzyści A. K. powinna była się bowiem liczyć z obowiązkiem jej zwrotu (art. 409 k.c.). Jak wskazano w części uzasadnienia poświęconej ocenie zeznań pozwanej, nie sposób jako prawdziwe ocenić jej twierdzeń dotyczących tego, że nie zdawała sobie sprawy z fikcyjnego charakteru wystawianych faktur. Sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest również to, że rzekomo bez zastanowienia przez kolejne 3 lata wystawiała faktury na duże sumy wierząc, że usługi zostały wykonane. Nie przekonuje twierdzenie, że D. L. (1) zapewniał pozwaną, iż realizuje zlecenia, tylko nie może wystawiać faktur. Pozwana nie dociekała jaka jest tego przyczyna, nie interesowało ją dlaczego przez 3 lata problem nie został rozwiązany. W rzeczywistości zdawała sobie sprawę z tego, że w wystawionych fakturach poświadczą nieprawdę, usługi nie zostały wykonane, a uzyskana z tego tytułu korzyść jest nienależna i powinna zostać zwrócona. Nie zaszła którakolwiek z przesłanek uniemożliwiających żądanie zwrotu nienależnego świadczenia (art. 411 k.c.).

A. K. wniosek o oddalenie powództwa uzasadniała tym, że wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w Poznaniu orzekł wobec A. M. (2) i D. L. (1), na podstawie art. 46 § 1 k.k., obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Konstatacja powyższa nie zasługuje na aprobatę. Otóż podkreślić trzeba, że w polskim prawie cywilnym dopuszczalne są sytuacje, w których występuje wielość dłużników. Każdy z nich zobowiązany jest względem wierzyciela do spełnienia zobowiązania. Odpowiedzialność dłużników może wynikać z tej samej lub różnej podstawy prawnej.

Przykładem wielości dłużników jest solidarność (art. 366 k.c.). Polega ona na tym, że kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani. Zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej (art. 369 k.c.). Odpowiedzialność taką przewidział ustawodawca między innymi w przypadku szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (art. 441 § 1 k.c.).

Innym przykładem wielości dłużników jest nieprzewidziana wyraźnie w przepisach Kodeksu cywilnego, aczkolwiek powszechnie uznawana w doktrynie i judykaturze, odpowiedzialność in solidum. W tej sytuacji kilka osób z odrębnych, samodzielnych podstaw prawnych jest zobowiązanych do spełnienia tego samego świadczenia na rzecz tej samej osoby. Ich sytuacja podlega ocenie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o solidarności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2005 r., III CK 280/04, Ł., E. Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego, tom 5, wyd. 2, Legalis 2013). Zastosowanie opisanej wyżej konstrukcji pozwala uniknąć sytuacji, w której wierzyciel otrzymuje to samo świadczenie kilka razy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, że odpowiedzialność pozwanej i D. L. (1) oraz A. M. (2), choć dotyczy tego samego świadczenia, wynika z innych podstaw. A. K. odpowiada bowiem z tytułu nienależnego świadczenia, pozostałe wymienione osoby z tytułu czynu niedozwolonego. W tej sytuacji nie występuje po ich stronie solidarność bierna. Niemniej jednak dla uniknięcia bezpodstawnego wzbogacenia powoda poprzez przyznanie mu możliwości egzekwowania tego samego roszczenia w całości od pozwanej i innych osób, konieczne było odwołanie się do instytucji odpowiedzialności in solidum i zastrzeżenie w wyroku, że spełnienie świadczenia przez A. M. (2) lub D. L. (1) zwalnia pozwaną od odpowiedzialności do wysokości uiszczzonego świadczenia.

Podkreślić bowiem trzeba, że środek karny orzeczony na podstawie art. 46 § 1 k.k. pełni między innymi funkcję kompensacyjną. Jego orzeczenie jest warunkowane faktycznym istnieniem szkody w chwili wydania wyroku. Za przyjęciem kompensacyjnego charakteru omawianego środka karnego przemawia jednoznacznie treść art. 415 § 6 k.p.k., z którego wynika, że jeżeli zasądzone odszkodowanie, obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienie za doznaną krzywdę albo nawiązka orzeczona na rzecz pokrzywdzonego nie pokrywają całej szkody lub nie stanowią pełnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, pokrzywdzony może dochodzić dalszych roszczeń w postępowaniu cywilnym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 lipca 2013 r., I ACa 164/13). Co więcej, stosownie do dyspozycji art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Przy zaistnieniu zatem tożsamości podmiotowej i przedmiotowej znajduje w opisywanej sytuacji zastosowanie powyższa klauzula antykumulacyjna eliminująca możliwość nałożenia obowiązku naprawienia szkody w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. Zapobiegać ma to bezpodstawnemu wzbogaceniu poszkodowanego. Wyrok, w którym orzeczono środek karny obowiązku naprawienia szkody, stanowi w tym zakresie tytuł egzekucyjny i sąd z urzędu nadaje mu klauzulę wykonalności (art. 107 k.p.k.). Obowiązek nałożony tym środkiem podlega przymusowemu wykonaniu w drodze egzekucji sądowej.

W rozpatrywanej sprawie powód mógłby egzekwować całą zasądzoną kwotę nie tylko od pozwanej, ale i od D. L. (1) oraz A. M. (2). Z tej przyczyny konieczne było zawarcie w sentencji wyroku zastrzeżenia o odpowiedzialności in solidum wskazanych osób (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1997 r., II CKU 78/97). W wyroku tym Sąd Najwyższy na skutek kasacji M.. Sprawiedliwości zmienił zaskarżony wyrok dodając właśnie określenie zwolnienia pozwanej z obowiązku świadczenia zasądzonego tamtym wyrokiem w przypadku spełnienia go przez inny podmiot.

Mając powyższe na uwadze w punkcie 1 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 145.516,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 146.516,75 zł od dnia 13 lipca 2013 roku do dnia 24 lutego 2014 roku i od kwoty 145.516,71 zł od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, o którym mowa powyżej.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Pismem z dnia 14 czerwca 2012 roku, doręczonym pracownikowi pozwanej w dniu 18 czerwca 2012 roku, powód bezskutecznie wezwał A. K. do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty w terminie 7 dni. Wezwanie to powód ponowił w piśmie z dnia 2 lipca 2012 roku. Już zatem z dniem 26 czerwca 2012 roku pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Powód domagał się jednak zapłaty odsetek od dnia 13 lipca 2013 roku, a w myśl art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może zasądzać ponad żądanie. Stąd zasadnym było zasądzenie odsetek od kwoty 146.516,75 zł od dnia 13 lipca 2013 roku do dnia 24 lutego 2014 roku (dzień zapłaty 1.000,04 zł) i od kwoty 145.516,71 zł od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia zapłaty.

Z uwagi na zaakceptowane przez pozwaną cofnięcie powództwa w zakresie kwoty 1.000,04 zł konieczne było umorzenie postępowania w tej części (art. 355 § 1 k.p.c.) – punkt 2 wyroku.

W punkcie 3 wyroku kosztami procesu, w myśl zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c., Sąd obciążył pozwaną, jako przegrywającą spór w całości. Spełnienie świadczenia w części po wniesieniu pozwu, skutkujące cofnięciem powództwa, potraktować przy tym należało jako przegranie sporu. Na koszty procesu składała się opłata od pozwu w wysokości 7.326,00 zł, koszty zastępstwa procesowego opiewające na kwotę 3.600,00 zł (art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.c. oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego

ustanowionego z urzędu, tj. z dnia 25 lutego 2013 r., Dz.U. z 2013 r. poz. 490) oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W ocenie Sądu zasadnym było nadanie wyrokowi w punkcie 1 i 3 rygoru natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 3 k.p.c.). Powód złożył stosowny wniosek, wyrok nadaje się do wykonania w drodze egzekucji, a opóźnienie uniemożliwiłoby lub znacznie utrudniało wykonanie wyroku albo narażało (...) na szkodę. Zaznaczyć bowiem trzeba, że pozwana przebywa obecnie na stałe za granicą. Już sam ten fakt znacznie utrudnia egzekwowanie roszczenia. Co więcej, pomimo posiadania nieruchomości, których sprzedaż lub wynajęcie przyniosłyby dochód, pozwana uiściła dotychczas na rzecz powoda kwotę 1.000,04 zł. Nie wykazuje ona woli spłaty zobowiązania, co w połączeniu z jej wyjazdem za granicę rodzi obawę o skuteczność wykonania wyroku w opóźnieniu. Tym bardziej, że przeciwko niej toczy się obecnie postępowanie karne. Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w punkcie 4 wyroku.

/-/ Hanna Flisikowska